

Zornice

Měsíční příloha „HLASU VOLYNĚ“ pro mládež.

Řídí Josef Foitík (Wilhelmówka, poczta Bludów.)

O výchově „nového člověka“.

Sledujeme-li pozorně životní proudy kolem nás a v celém světě, přicházíme k poznání, že ve světě přes všechnu špatnost zde nahromaděnou, je přítomna jakási síla, jež se snaží lidstvo povznést nad povrch špatnosti a připravit lidstvu lepší budoucnost. Je zajímavé sledovat tyto snahy, které spějí k obrození lidstva, čili tak zvané výchově „nového člověka“.

Názory se zde však liší. Mezi tím, co jedni tvrdí, že nového člověka možno vychovatí toliko na podkladě čistého náboženství, jiní chtějí to dokázat t. zv. laickou morálkou. Nelze upřít, že tu i tam jsou hodnotné principy. Budoucnost ukáže, který směr bude mít větší úspěch. Nesporné však jest, že ve výchově nového člověka se pokračuje. Nemałym činitelem zde jsou rozumně zreformované školy, výchova: rodinná, některé výchovné instituce a tisk.

Z těchto všeobecných úvah se vrátíme k našim poměrům.

Náš horlivý spolupracovník píšící pod skromným pseudonymem „Přítel“, napsal nám do minulého čísla Zornice, že prý se tato snaží vychovatí „nového člověka“. Jsme vděční písařem za to, že uhodl vůdčí myšlenku Zornice, která úpímně řečeno vyslovená nebyla. Pozorný čtenář však mohl dávno vystihnouti, že se o to Zornice skutečně snaží. Převýchova k obrození lidu je úkol veliký a by o by skoro smělostí tvrditi, že se to podaří Zornici. Na to jest příliš maličká a její síly příliš slabé. Věříme však, že v tom směru by se dalo vykonati poměrně mnoho, kdyby lidé k tomu schopni chtěli s námi spolupracovat. S politováním však dlužno přiznat, že k opravdové spolupráci — až na čestnou výjimku jedny či dvou osob — z našeho středu není možno získat nikoho. Nechceme však býti pesimisty a věříme, že utvoří se kádr obětavých spolupracovníků, kteří společnou silou se budou snažit, by alespoň z naší mládeže — ty „budoucnosti národa“ — vychovají lepší, nový lid!

J. F.-k.

K 75-letému životnímu jubileu Dra Karla Kramáře.

K tomuto jubileu ve „Venkově“ byl umístěn pěkný článek, ve kterém vůdce agrární strany, poslanec Rudolf Beran takto píše: „Jméno a osobnost dra Kramáře bude navždy spjata s historií našeho národa v posledních padesáti letech“. Jest tomu skutečně tak. Takový muž jako Kramář, patří na první stránky národní historie. Jak známo

dr. K. Kramář po celá desetiletí s čistým štítem stál v čele své strany a talent jeho vůdčí osobnosti řídil časem i politiku celého českého národa. Státník, kterému vždy byly drahé osudy veškerého slovanstva, ten který dvakrát předsedal slovanickým sjezdům, člověk veliké poctivé práce, dožívá se v plné životní energii tak významného jubilea. Z duše přejeme dru K. Kramářovi, aby ještě dlouhá léta pracoval pro blaho všeho slovanstva.

A. K.

Hlídky SČM.

Vedení jednatelských a pokladních knih
ve spolcích.

(Pokračování.)

II. Vedení knih pokladních.

Nejvíce nepříjemnosti a mrzutosti mezi členy spolků bývá na podkladě finanční stránky spolkové. Záleží tudíž na pokladníku, aby záznamy vedl tak, aby každého člena (ovšem pokud dotýčný člen tomu bude chtít rozumět) mohl přesvědčiti o pravdivosti stavu pokladny a věrných záznamech.

Ke knihám pokladním náležejí: a) stvrzenky příjmové, b) stvrzenky výdejové, c) doklady příjmové a výdejové a d) pokladní kniha.

a) Na každý sebemenší obnos přijatý do pokladny musí býti vydána příjmová stvrzenka, ve které se zaznamenává číslo pořadové stvrzeny, od koho obnos obdrženo a na jaký účel (členské, dar, podpora, a p. d.) obnos zapsati. Dále poznamenává se obnos v číslicích a slovy. Nakonec píše se datum a podpis pokladníka. Stvrzenky se píšou přes kopirovací papír na dvou listcích. První listek stvrzenky odevzdá se platící osobě a kopie zůstane v knize stvrzenek. Stvrzenky předseda ozrazňuje před použitím zapíše si mnoho-li pokladník stvrzenek má. Praktické jest, aby odtrhovací list byl jiné barvy než kopie. Na příklad, stvrzenka pro platící osobu bude růžová a kopie bílá. Doporučuji všem členům, aby na každý obnos spolku zaplacený požadovali od pokladníka stvrzenku řádně vyplněnou a ozrazitkouvanou.

b) Stvrzenky výdejové jsou podobné stvrzenkám příjmovým s tím rozdílem, že na nich jest poznamenáno „pokladna vyplatila“ a podpisuje tuto stvrzenku osoba obnos obdržující a nikoli pokladník. Na každý vyplacený obnos pokladník musí míti řádný účet podepsaný osobou účet vystavující. Aby se pokladník uvaroval mnohým nepříjemnostem, doporučuje se, aby dříve než vyplatí obnos dle účtu, nechal si takový podepsati předsedou. Takto pokladník může se vždy odvolati, že obnos vyplatil se svolením předsedy. Výde-

gová stvrzenka pozůstává v pokladně jako doklad výplaty.

c) Všechny účty a doklady nutno uschováti. Pro tento účel hodí se tak zvaný aktovní sešit, do kterého se doklady zařazují v pořadí dle čísel stvrzenek. Nejlépe jest příjmové a výdejové stvrzenky ukládati zvlášť, usnadňuje se tím hledání některého dokladu a pak se tím ulehčí práce revisní komisi. Na každém dokladu příjmovém i výdejovém zaznamenáváme číslo odpovědné stvrzenky.

d) Pokladní knihu dostaneme ke koupi v každém knihkupectví. Nejlépe hodí se kniha z celých listů. V této knize na levé straně zapisují se příjmy a na pravé — vydání. Na hoře stránky tedy poznamenáme, na levé „příjem“ a na pravé „vydání“. Do knihy této vepisujeme položky ze stvrzenek příjmových i výdejových. V prvním sloupci píše se datum dle stvrzenky, v druhém — číslo stvrzenky, v třetím nejdelším zaznamenává se od koho a na co obnos obdrženo, neb komu a za co obnos vyplaceno; nakonec vepisuje se obnos přijatý neb vyplacený. Hledme aby obnosy byly vepisovány pravidelně před sebou. Je-li stránka ukončenou, podtrhne se a obnosy se sečtou. Na druhé straně na první lince poznamená se „převědno“ a vepíše se sečtený obnos z první strany. Toto platí jak pro příjmy, tak pro vydání. Chceme-li věděti mnoho li máme peněz v pokladně, od příjmů odečteme vydání.

Ve větších spolcích mimo pokladní knihy vede se ještě hlavní účetní kniha, nejčastěji dle účetnictví amerického. Tuto snad žádný ze spolků nebude prozatím potřebovati a pak vedení této nedá se jen tak stručně popsat.

Nejhorší věcí ve spolcích jsou dluhy a od těchto sotva kterému spolku podaří se uchrániti. Jsem mínění, aby každý obnos, jež spolku dluhují, byl zapsán do stvrzenek příjmových, jako obnos v hotovosti a od dotyčného dlužníka pokladník vyžádal si řádný závazek a po případě i směnku na větší obnos. Při zaplacení pouze závazek neb směnka vymění se na peníze a věc jest vyřízena. Opět však upozorňuji, aby pokladník bez souhlasu před-

sedý nikomu úvěr neuděloval. Jinak ručí za dluhující obnos sám—. Je-li spolek někomu dlužen, zkrátka se účet nezapisuje až budou peníze.

Přeji všem p kladníkům, kteří se budou řídití mým návodem, v započaté práci mnoho zdaru a bylo-li by někomu z mého návodu něco nejasné, jsem hotov vysvětlení podat třeba písemně. Má adresa zní: B. Šebesta, Česká matice školská v Lucku. Skrz. poczt. Nr. 15.

*

Upozornění všem odborům SČM. Tímto upozorňujeme všechny Odbory SČM, že prozatím bylo vedení organizačních záležitostí svěřeno p. J. Mojdlvi v Chomoutech, pošta Varkoviče. Tam tedy dlužno zasílati členské listiny, opisy organizačních protokolů, členské příspěvky a vůbec ve všech záležitostech organizačních se tam třeba obracet.

J. Foitík.

Jazykový koutek.

Začáteční vědomosti z mluvnice.

Věta a členy věty. Naše řeč se skládá z myšlenek, které vyslovujeme, nebo píšeme. Myšlenka slovy vyjádřená jest věta. Např. Žák píše. Slunce svítí. Osoba nebo věc, o které se ve větě něco praví, je podmět věty. Na podmět se tážeme otázkou kdo? nebo co? Příklad: Kdo píše? — Žák. Co svítí? Slunce.

Co se o podmětě vypovídá, je přísudek věty. Na přísudek se tážeme: Co se vypovídá o — (podmětě)? Např.. Co se vypovídá o žáku? — Píše. Co se vypovídá o slunci? — Svítí.

Přísudek ve větě vypovídá o podmětu: a) buď co je, b) jaký je, c) nebo co činí. Např.. a) Karel je žák. V tomto případě slovo Karel jest podmět, žák přísudek, jelikož praví co Karel je. b) Karel je pilný. (Karel = podm., — pilný = přísud.) c) Karel pracuje. (Karel = podm. — pracuje = přísudek.)

Podmět a přísudek jsou hlavní členy věty. Věta, která má podmět a přísudek jen jednou

ném obnovit? Těch několik sucharů, které dosud měl, šetřil úzkostlivě, ačkoliv hlad ozýval se stále dotěrněji.

Konečně, jednou k večeru dorazil k několika polozbořeným chaupám — zbytku to celé vesnice, jež lehla popelem. Našel tam osadníky, ale jejich zevněšek a prohublé, protáhlé obličejy jasně ukazovaly na hrozný nedostatek v jakém žijí. Skoro nemohl pronést svoji prostu o kousek chleba. — „Chleba?“ — odvětil skoro výsměšně starší muž, otec četné rodiny. „Holoubku, my tady už zapoměli, jak vyhlíží chléb! Podívej se na ty maličké! Tak volají ke mně každý den a já nemám z čím bych je nasýtil...“ — a ubohý otec klesl na pryčnu svěsiv hlavu do dlaní.

„Tož co tady jste, přec od větru žijí nejste,“ osmělil se trosečník.

„My? — tož trávu jídáme, jak dobytek. Zkus to, maš-li hlad...“

„Děkuji pěkně!“ — S pocitem hořkosti rozloučil se s těmito ubožáky a se skleslou myslí vydal se na další cestu.

— Dojde? — život dal v sázku už tolikrát, tož pokusí se ještě jednou...

XI.

— „Tak co?“

VI. Brouček.

Štvanec.

X.

Území Polska — kolem Tomašova i dále na sever představovalo smutnou spoušť. Všude tu bylo znát nemilosrdné, skázenosné kroky váky. Celé vesnice zmizely a v místech, kde se rozkládaly, černala se často jen smutná spáleniště. Ticho mrtvé, jako by dusilo celý ten zubožený kraj. A nikde človíčka, nikde známky lidského snažení a práce. Všude prázdno, mrtvo a nadevším jako by ve vzduchu visela hrůza nedávných bojů.

„To asi ruští, aby nezanechali nepříteli žádné kořisti, palili za sebou všechno“, — domyslí se Jenda a pojednou mu bleskla hlavou hrozná myšlenka. A což jestli tak i tam u nich, dom? Co potom? — Zachvěl se při pomýšlení, že najde snad jen takové spáleniště místo rodného statku. Nohy mu jaksi zdřevěněly, na bedra jakoby uvalil tíži olověnou... Tak nějak lehce přeběhl ten kus cesty, snad nejnebezpečnější, kolem Glogova Grodziska, Seniavy, a až tady, v tom kraji spustošeném naň padla taková tíseň, starost.. K tomuto pocitu připojil se také druhý, hroznější. — Jendovi zatím došly zásoby potravin, a teď naskytala se otázka, bude li je moci v tomto kraji spustoše-

(Žák píše), slove „věta jednoduchá,“ nebo „holá.“ Jsou ještě jiné věty, t. zv. „rozvité.“ O těch si povíme příště. Jinak rozeznáváme ještě tři druhy vět: 1) oznamovací, 2) tázací, 3) rozkazovací. Každou větu začínáme psátí velkým písmenem. Na konci věty oznamovací píšeme tečku (.), na konci v. tázací píšeme otazník (?), a na konci věty rozkazovací píšeme vykřičník (!).

Náš úkol ke cvičení: Kdo z našich ct. čtenářů by chtěl se přiučovat české mluvnici (a radili bychom to mnohým), nechť si pořídí sešit. V některém článku dnešního čísla nechť vyhledá věty jednoduché a snaží se je rozdělit na oznamovací, tázací a rozkazovací, při čemž nechť si věty vpíše do sešitu podtrhávaje při tom podmět věty jednou čarou a přísudek dvěma. Jediné cvičením docházíme k umění a tedy i správně česky psátí! (Příště dále.)

F.

Listárna „Zornice“.

Z jistých okolností byli jsme nuceni vydat toto číslo opožděně jako dvojičíslo (2 — 3). Příště bude vycházet Zornice zase pravidelně na začátku každého měsíce. —

Pisatel článku „Co vlastně chceme“ v Lodži sdělujeme, že není-li nám známo plné jméno a adresa pisatele, že článek nemůžeme uveřejnit. Každý musí mít k svému listu tolik důvěry, aby při psaní dopisu sdělil své jméno.

J. F.

Poděkování.

Obor SČM. ve Sklíně - České touto cestou vzdává srdečný dík p. V. Švarcovi, redaktoru v Praze, za zásluhy časopisů: Večerní České Slovo, Národní Politika, Ozvěna, Venkov a j.

Rovněž kvituje se obdržení dvou kalendářů, nástěnného a kapesního na r. 1936.

Za správu odboru:

A. Pirožek,
jednatel.

VI. Hybler,
předseda.

— „Nic“.

„Bžel Božel!“ — zalkala stará Koudelková a ruce jí bezvlastně klesly do klína.

Muž, jenž vrátil se právě z vojeenské kanceláře s nepořízenou, hodil čepici na postel a mrzutě usedl na lavici u kamen.

„Chudák, hoch! Už rok od něj zprávy nemáme; snad někde zahynul a my ani jeho hrob neznáme. A snad ho to nemuselo potkat, kdyby se byl k těm legiím taky nedával. Měl ještě čas, ale to on pořád že chce dokázat že je Čechem ne podle slov, ale podle skutků. — A teď — —“

„No, stará, neplač, snad to ještě není nejhorší; všude jsme v rukou nejvyššího! A ten břichatej oficír, Čech, říkal, jestli, prej nebude hlupák, tak se dá do zajetí a bude mít pokoj...“

„To že říkal?“

— „Toť však jsem se tomu taky divil — Takovej oficír a takhle slouží císaři pánu“.

Na dveře bylo pojednou lehce zaklepáno a oba Koudelkové překvapeně se na sebe zahleděli. Teprve na druhé, silnější zaklepání vyzval hospodář příchozího dšle. Dveře se prudce otevřeli a na prahu stanul nějaký člověk v otrhaném plátěném oděvu, s vlasy dlouhými, rozčuchanými, tváří zarostlou ježatým vousem, hubenou, bledou ale s očmi jeho vyzíral oheň šílené radosti. Těžko bylo v tomto muži zchátralém, o jehož útrapách

ROZMANITOSTI.

Svět, jak ho uviděla od narození slepá po nabytí zraku.

25-letá Magda Bruverová z Weltschiru v Anglii, slepá od narození, po zdařilé peraci nabyla zraku a nyní vidí jako každý člověk. První, co ji nemile překvapilo, byli lidé: „Představovala si je hezčí, větší a čistší.“ Avšak rozčarování netrvalo dlouho. Jakmile spatřila květy, zaplakala radostí. Úplně ji překvapila návštěva zoologické zahrady, kde jásavé barvy exotických kolibříků a papoušků jí přímo nadchly, kdežto lvy představovala si podle knih a vypravování větší. Když spatřila zebra, myslela, že je to tygr, ale podle knih ihned poznala medvědy a opice. Nosorožec se jí zdál býti ztělesněním právě krasy zvířat. Je zajímavé, že biograf nevyvolal žádného nadšení. Prý bezbarevné obrázky lidí a věcí jsou bližší světu slepých než živé skutečnosti a aniž by dočkala konce programu. M. Bruverová odešla z biografu.

Je geniálnost dědičná?

Tato otázka ležela tak na srdci jednomu lékaři, že si vybral z anglických dějin let 1500 až 1900 dvě stě slavných Angličanů a začal pátrat, zda a kolik proslulých osobostí měli tito koryfeje ve svém příbuzenstvu. Zmíněný lékař rozdělil si 200 vyvolených na tři třídy: na vůdce činu, vůdce myšlenky a vůdce umění. Do první třídy zařadil státníky, vojevůdce a badatele-cestovatele, do druhé vynálezce, filosofy, historiky a přírodopysce a do třetí třídy básníky, malíře, sochaře, architektky, skladatele a herce. A ukázalo se, že 137 ze 200 vybraných geniů mělo jiné slavné příbuzné, a to 58 z 75 vůdců činu, 38 z 53 myslitelů a 41 z 42 umělců! Celkem bylo objeveno, že 200 slavných mužů mělo 601 proslulých příbuzných, tedy každý průměrně tři. To by dokazovalo, že sláva a vynikající nadání jsou přece jen do jisté míry dědičné!

mluvil celý jeho zevnějšek, hledat někoho známého. blízkého. Ale srdce mateřské, které vždy vyvíjí bytost nejdražší na světě, to srdce promluví i zde.

„Jendo! Jeničku! Ježíšmarja!“ — zvolala Koudelková a rozpráhla ruce.

„Maminko, maminečko zlatá!“ — zvolal příchozí chtěje se vrhnout do kýženého náručí matčina. Tělo jeho se však pojednou zachvělo, hlava zatočila, v očích zavířil celý roj světél, stínů a nohy vypověděli službu. Ještě natáhl ruce k drahé bytosti ale v zápětí klesl v mdlobách, jako list mrazem zažehnutý.

Až tak daleko dovedly její síly, na prah rodné chaloupky, ke drahým rodičům, v jejich náručí teď poslední útočiště. A tito s láskou jej uložili do postele, snažice se přivést jej k vědomí. Trvalo to dost dlouho než se ubohý Jenda opět probudil a poznáv kde se nalézá, usmál se šťastně a zašeptal sotva slyšitelně: „Pít!“

Koudelková mu podala trochu vařeného mléka. Pil hitavě a když vypil celý obsah hrnečku, opět zavřel oči a usnul.

Teď usedli aba rodičové u lůžka synova, v jehož ztýraném, hubeném obličejí jasně vepsány byly všechny jeho útrapy a bědy.

— „A přec se vrátil!“ pravila šťastná matka.

Mezi jedlíky hlíny.

Anglický badatel J. Cunnigham, který se právě vrátil po šestnácti letém pobytu na březích Orinoka, vypráví znovu o známém kmeni Otamaků, orinockých Indianů, kteří jedí hlínu, vlastně žlutý, mazlavý jííl na březích Orinoka. Někteří labužníci si dělají z něho kuličky, jichž denně spolýkají až 100, jiní, hlavně ženy a děti, nabírají jííl jen tak hrstmi a cpou si jej do úst. Hlíny se tam sni velké množství a Otamakové ji nejedí snad z hladu, neboť mají ryb a zeleniny dostatek, ale pouze jako pochoutka. Prý velmi příjemně chutná a při tom posiluje daleko víc, než jina potrava. Ostatně není to nic zvláštního; zvyk jísti hlínu je v tropech dosti běžný a byl rozšířen hlavně na Antilách, kde se dokonce s „jedlou“ hlínou obchodovalo, až to vláda musila zakázat.

Život obnoven po tisíci let?

Ze Sibíře se rozlétla světem zpráva, že ruským badatelům se podařilo oživit v polárních krajích primitivní živočichy kteří po tisíce let odpočívali v ledu. Tito živočichové prý obnovili všechny své tělesné funkce. To by bylo dokonalé potvrzení fantastické teorie dr. R. S. Villarda v Los Angeles, který je přesvědčen, že chladnem může zdolat nejen choroby, ale usmrctvat i čas, a jenž se vážně zabývá úmyslem ledem uchovávat zvířata a dokonce i lidi.

Kopaná vyhrála nad pivem.

Známý anglický přítel sportu, kancléř pokladu Neville Chamberlain, zachránil kopanou — v Anglii — od dodatečného zdánění. Konservativní poslanec Liddel navrhl totiž v těchto dnech v poslanecké sněmovně, aby zápasy kopané byly zatíženy novými daněmi. Výtěžek této daně neměl však připadnouti sociálním nebo dobročinným účelům, nýbrž — pivním magnátům. Její výnos měl být tak vysoký, aby umožnil zlevnění piva při židliku o jednu pence. Ale Neville Chamberlain, starý footballista a čestný člen Birminghamského klubu, postavil se rozhodně proti Liddelovu návrhu a prohlásil, že footballový sport je už dosti zatížen daněmi a že nezavede novou daň nota bene ve prospěch pivního průmyslu.

Edvard VIII. rozhodl starý jazykový spor.

Angličan nazývá s oblibou svou řeč „The King's English“, t. j. „kralova angličtina“, a král Britanie je skutečně pokládán za nejvyšší autoritu v jazykových otázkách, pokud jde o angličtinu. A novému králi naskytla se již příležitost — patrně bezděčná, aby rozhodl dlouhotrvající spor jazykový. Stalo se tak při rozhlasové řeči kralové vysílané do celého britského imperia. Jedno z prvních slov, jež Eduard VIII. řekl do mikrofonu, bylo slovo „radio“. Jež do té doby mnoho vzdělaných Angličanů, dbalých ryzosti své řeči, odmítalo jako výraz neanglický, a používali jen slova „wireless“, kdežto lid dávno říkal „radio“. Ale tím, že král užil výrazu lidu, bylo samo sebou zavržené slovo vzato na místo a patří dnes už do pokladu „kralovy angličtiny“.

Tajemství starých houslí nebude nikdy rozluštěno.

V Londýně v minulých týdnech konaly se velmi pečlivé a přísně vědecké zkoušky za účasti nejlepších anglických chemiků, které měly za účel

rozluštit záhadu nádherného zvuku houslí, vyráběných v minulosti starými italskými a francouzskými mistry-houslaři. Je známo, že žádné z moderně vyrobených houslí, byť zkonstruovaných nejpečlivější metodou, nevyrovňají se těmto prastarým houslím, právem vysoce ceněným, neboť se dosud nepodařilo rozluštit tajemství staré výroby. Jedni se domnívají, že celá záhada tkví ve zvláštním náteru a v přípravě laku, jiní opět ve volbě a přípravě dřeva. To vysvětlit bylo účelem londýnských zkoušek. Čtrnáct nejlepších anglických chemiků se zabývalo tímto problémem a nejpečlivějšími zkouškami rozložili materiál jim k tomu poskytnutý. Pak přišli matematikové, kteří vypočítávali zakřivení plošných desek houslí. Ale když byly pak zkonstruovány housle podle dosažených výsledků, viděli se, že zkoušky zklamaly. „Je jisto,“ pravil prof. Peters, „že nám, chemikům a fisikům se toto zvláštní tajemství nepodaří rozluštit nikdy.“

Veselý koutek.

Příběh stozlotové bankovky.

Do hotelu přijde dáma a praví řediteli: Ubytují se u vás s celým zaopatřením. Zde máte sto zlotých jako zálohu! — Ředitel vezme bankovku, položí ji na psací stůl, ale sotvaže dáma odešla, vejde do ředitelny vrátný. — „Dlužuji vám váš měsíční plat. zde máte!“ — prohodí ředitel a ukáže vrátnému ra ležící stovku. Ten ji vezme, poděkuje, a jde si stoupnouti před hotel. Po chvíli mu někdo zaklepe na rameno — vrátný se obrátí a spatří bookmakera, který mu praví: „Jak jste mne požádal, tak jsem dnes odpoledne za vás vsadil na dostihách. Dostanu od vás sto zlotých.“ — Vrátný mu dá stovku, ale bookmaker ještě neujde ani dvacet kroků, když pošká krejčího, který mu rozradostněně volá vsříc: „A jéjé, to je náhodička! Právě jsem k vám chtěl zajít s účtem za poslední oblek. Děla to ještě sto zlotých!“ — A tak bankovka putuje z kapsy bookmakerovy do kapsy krejčíka, který jde do hotelu a dá se ohlásiti u ředitele: „Vašností, moje žena se dnes vrátila z pobytu v horách a tak jdu vám vyrovnati účet za svoji pensi zde.“ a položí na ředitelův psací stůl sto zlotých. V té chvíli vběhne do místnosti dáma, známá nám s počátku této příhody a praví chvatně: „Je mi velmi líto, ale musím neprodleně odejít, tudíž nemchu si u vás ponechat pokoj.“ — Ředitel jí vrátí bankovku, dáma ji vezme, pohlédne na ni, a zvolá zlostně: „Ale vždyť to je tatáž co jsem vám dala . . . a ta je falešná!“

Vysvědčení.

Kdo by na ně nemyslel ve dne v noci, asi tak tři poslední dny, než je dostane! Jirka také. A celá rodina s ním i babi a děda. Všichni se dívají na dveře, s jakou asi Jirka přijde. Tu je. A nic. Slušně pozdraví, usedne k svému stolků, vytáhne vysvědčení, zas je složí a zandá do čítanky. Pak povídá jakoby pro sebe, ale nahlas, aby to všichni slyšeli:

— Jen když jsme všichni zdraví!

Nedorozumění.

— Pane hostinský, mohu dostat vepřovcu pečení?

— Ale prosím, vašností, beze všeho!

— No, beze všeho ne! Já bych ji chtěl s kne-
dlíkem a zelím!

